

2530
17

ΤΟ ΕΣΚΕΦΘΗΣ ———
————— ΠΟΤΕ;

SISMANOGLIO
MILANO

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ
Τόπος «Φαζάλη» Γαλιτά, Γενναίου Καλόγηρη, 68

1935

ΤΟ ΕΣΚΕΦΘΗΣ ———

————— ΠΟΤΕ;

Τι συλλογίζεσαι σὺ πού μελετᾷς διαρκῶς τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς ζωῆς; σὺ πού φιλοσοφεῖς ἀκαταπαύστως ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων; σὺ πού κυκλωμένος ἀπὸ βιβλικά σοφὰ ζητεῖς νὰ λύσης τὸ αἰνigma πού προβάλλει ἀδυσώπητον ἐνώπιόν σου;

Ἄρα γε ποῦ νὰ εἶναι τὸ βαθύ μυστικὸ τῆς ἐσωτερικῆς ταραχῆς σου πού διαθίτεις μεγάλην ὕλικήν δύναμιν, πολλήν βίαν; σου, ὁ ὅποιος εἶσαι τόσο ἰσχυρὸς ὥστε ἠμπορεῖς νὰ κατευθύνῃς ὅπως θέλῃς τὴν ζωὴν πολλῶν ἀνθρώπων;

Τι βασκνίζει ἐσένα, ὁ ὅποιος τῆς μιᾶς ζωῆς γεμάτη ἀπολαύσεις; ἢ ἐσένα πού σὲ κυκλώνουν ἄφθονα πλούτη; ἢ ἐσένα πού περιβάλλεσαι ἀπὸ τόσον δόξαν;

* *

Καταβαίνω καὶ ἐπισκέπτομαι τὴν ζωὴν τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων. Εἰσέρχομαι εἰς τὸ ἐρημητήριον τοῦ σκεπτομένου, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἰσχυροῦ τῆς ἡμέρας, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ ὀλιστοῦ πλουσίου, εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἐπιστήμονος, εἰς τὰ καταγώγια τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος ὅπου ἐξουτελιέται ἡ ἀνθρωπίνη ἀξία· εἰσέρχομαι ἐκείνη, εἰς τὰ κέντρα ὅπου ἡ νοσταλγία δια-

πλάττεται σωματικῶς, εἰς τὴν καλύβην τοῦ ἐργάτου. πλησιάζω τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς· ἀναμιγνύομαι μὲ τὸ πλῆθος ἔξω εἰς τὰ πεζοδρόμια τῆς ζωῆς. Διατρέχω ἐλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα, συναντῶ ὅλας τὰς κατηγορίας τῶν ἀνθρώπων. Παντοῦ ἀντικρίζω μίαν γενικὴν προσπάθειαν ποῦ κατατείνει εἰς τὴν καλυτέραν περιποίησιν τῆς σαρκός· παντοῦ βλέπω μίαν ἀδιάκοπον κίνησιν στρεφομένην περὶ τῆς ὄλης.

Ἡ ζωὴ πέρνει τὴν ἔψιν πάλης καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀναλαμβάνει τὸν ρόλον τοῦ ἀγωνιστοῦ. Ἄλλὰ μὲ ποῖον στόχον; Ἀπλοῦστατα μὲ στόχον τὴν περίσωσιν τοῦ σώματος, τὴν ἱκανοποίησιν τῶν μικρῶν τοῦ ἐπιθυμιῶν, ἐπίθην ἔξορτῶ ὅλην τὴν εὐτυχίαν του.

Ὁ ἀγὼν τῆς ζωῆς διεξάγεται σήμερον πεισματωδέστερος ἀπὸ κάθε ἄλλην φοράν. Καὶ τοῦτο διότι ἠδὲ ξήθησαν σημαντικῶς αἱ ὕλικαι ἀνάγκαι τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου. Ἐδημιουργήθη περὶ του μιά κατάστασις ἀπαιτητικῆ, ἣ ὁποία τοῦ ζητεῖ ἐξαντλητικὰς προσπάθειας διὰ τὴν ἱκανοποίησίν της. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀγωνίζεται χωρὶς ποτὲ νὰ σταθῇ καὶ νὰ σκεφθῇ διατί ἀγωνίζεται.

Ἐρευνῶ τὸν ἀγῶνα αὐτὸν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου καὶ τὸν εὐρίσκω πολὺ περίεργον. Διαπιστώνω καὶ μεγάλαν ἀνησυχίαν ἀλλὰ συγχρόνως τὸν βλέπω σκεπασμένον καὶ μὲ μίαν γαλήνην.

Μιά φαινομενικὴ γαλήνη πλανᾶται ἐπάνω ἀπὸ τὰς

προσπαθεῖς καὶ τὰς μορφὰς τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων, γαλήνη ποῦ ἐξαπατᾷ τὸν ἐρευνητὴν. Καὶ πρὸς στιγμὴν διστάζει. Ἄρα γε νὰ εἶμαι εὐτυχῆς αὐτὸς ποῦ χαμογελᾷ διαρκῶς, ἢ ὁ ἄλλος ποῦ φαίνεται ἀμέριμνος, ἢ ὁ τρίτος ποῦ παρουσιάζεται ἱκανοποιημένος;

Ἀρχικῶς τὴν στέγην, παραμερίζω τὸ κάλυμμα καὶ εἰσχωρῶ εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου καὶ συναντῶ τὸν **ἄνθρωπον**. Ἐδῶ τὸ φαινομενικὸν ὑποχωρεῖ. Ἐδῶ ἀνατρέπονται ὅλαι αἱ ὑποθέσεις, τὰς ὁποίας κένω σθηριζόμενος εἰς τὴν ἐμφάνισιν. Ἐδῶ ὁ δισταγμὸς δὲν ὑφίσταται. Ἐδῶ ἐμφανίζεται γυμνὴ ἡ σκληρὰ πραγματικότης. Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ὅλων τῶν κατηγοριῶν, ὅλων τῶν τάξεων, ὅλων τῶν διαβαθμίσεων πάσχει ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἀσθένειαν τοῦ ἀνικανοποίητου. Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος εἰς τὸ βάθος παύει νὰ χαμογελᾷ· παύει νὰ εἶναι ψυχρὸς καὶ ἀμέριμνος. Γαλήνη δὲν ὑπάρχει ἐδῶ· ὑπάρχει σκέψις ἴσως λαυθάουσα τὰς περισσοτέρας φορές.

Ἐπάρχη κἄτι ποῦ τυρχνεῖ εἰς τὸ βάθος τὸν ἄνθρωπον. Κἄτι ποῦ αἶρει τὴν νομιζομένην εὐτυχίαν του.

Πρὸς τὸν ἐσώτερον, λοιπόν, αὐτὸν ἄνθρωπον, τὸν κατ' οὐσίαν δυστυχῆ ἀπευθύνω τὰς ἀνωτέρω ἐρωτήσεις μου. Καὶ ἡ ἀπάντησις δίδεται σαφῆς:

* *

— Ἐγὼ ὁ βαθὺς μελετητὴς τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς ποῦ ἐσχολοῦμαι ἡμέραν καὶ νύκτα μὲ τὴν λύ-

σιν των και από αυτήν εξαρτώ την εὐτυχίαν μου, προχωρῶ διαρκῶς και διαρκῶς νέει ὀρίζοντες μου ἀνοίγονται. Αἱ προσπάθειαι μου δὲν με ἱκανοποιοῦν, δὲν με προσφέρουν ἐκεῖνο τὸ ἴσοιον ζητῶ. **Εἰς τὸ βάθος μένει ἓνα κενόν.** Αὐτὸ τὸ κενόν με κάμνει δυστυχῆ. Ἴδου ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον με βλέπεις συλλογισμένον.

— Ἐγὼ ὁ σοφὸς ποῦ ζητῶ νὰ συναντήσω τὰ μεγάλα μυστικά της ζωῆς μέσα εἰς τὰ σφῆ βιβλία ποῦ με κυκλῶνουν και προσπαθῶ νὰ σβῶνω τὴν ἐσωτερικὴν μου δίψαν με τὸ νερὸ τῶν πηγῶν αὐτῶν δυστυχῶς δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ κατορθώσω διότι ἔλαι αὐταὶ αἱ πηγαὶ ἀδυνατοῦν νὰ με προσφέρουν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγὼ δεψῶ. **Εἰς τὸ βάθος μένει ἓνα κενόν.** Αὐτὸ τὸ κενόν με κάμνει δυστυχῆ. Ἴδου ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον με βλέπεις συλλογισμένον.

— Ἐγὼ ὁ ἰσχυρὸς της ἡμέρας ποῦ ἐνσαρκῶνω τὰς ἐπιδαὶς τῶσιον ἀνθρώπων, ποῦ μακαρίζομαι ἀπὸ ὅλους δὲν εὐρίσκω οὔτε εἰς τὴν ἰσχύιν μου, οὔτε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου τὸ ἀντίδοτον της ἐσωτερικῆς μου πληγῆς. Μέσα μου ἡ ἰσχύς μου δὲν ἔχει καμμίαν ἰσχύιν. Ἐπιβάλλω εἰς ὅλους τὴν ὕψικὴν μου βίαν. Κανείς δὲν ἔμπορῶ νὰ ἀντιδράσῃ και ὁμοίως ἀντιδρῶ κατὶ μέσα μου, κατὶ παρὶ ἰσχυρὸν ἀπὸ ὅλην τὴν ἐξουσίαν μου.

Εἰς τὸ βάθος μένει ἓνα κενόν. Αὐτὸ τὸ κενόν

με κάμνει δυστυχῆ. Ἴδου τὸ μυστικὸν της ἐσωτερικῆς μου ταραχῆς.

— Ἐγὼ ὁ ὕλιστής πλούσιος ποῦ ἔχω ἀφθονίαν ἀγαθῶν και ζῶ τὴν ζωὴν της σπατάλης και της ἀσωτίας και ζητῶ νὰ δοκιμάσω τὴν εὐτυχίαν μέσα εἰς τὰς ἀπολαύσεις της ζωῆς και μεθῶ ἀπὸ δόξαν και νομίζομαι ὡς ὁ εὐτυχέστερος ἀπὸ ὅλους, ἀλλοίμενον αἰσθάνομαι και μέσα εἰς τὰς μεγαλυτέρας μου ἀπολαύσεις και μέσα εἰς τὰς σπαινωτέρας μου ἡδονὰς κατὶ μέσα μου νὰ ἀδειάζῃ ἀντὶ νὰ γεμίζῃ.

Εἰς τὸ βάθος μένει ἓνα κενόν. Αὐτὸ τὸ κενόν με κάμνει δυστυχῆ. Ἴδου λοιπὸν τί με βασανίζει.

— Ἐγὼ ποῦ ζῶ τὴν ἀθλίαν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου-ἔρπετοῦ τῶν καταγωγῶν και ζητῶ νὰ λησημονήσω μέσα εἰς τὸ ἄλκοὸλ ἢ τὰ ναρκωτικά ἢ τὰς τῶσας ἄλλας κατωτέρας ἀπολαύσεις τὴν τραγικότητά μου, ἀκοῶ διαρκῶς μίαν ἀδυσώπητον φωνὴν μέσα μου νὰ μοῦ λέγῃ: ἄνθρωπε, τί κάμνεις;

Εἰς τὸ βάθος μένει ἓνα κενόν. Αὐτὸ τὸ κενόν με κάμνει δυστυχῆ. Ἴδου ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τὸ γέλοιο μου ὁμοιάζει και ὡσὸν κλῆμμα.

— Ἐγὼ ὁ νέος ποῦ διαπλάττω προσεκτικὰ τὸ σῶμα μου και πρὸς αὐτὸ ἔχει στρέψει ὅλην τὴν μέριμναν μου και νομίζω πὸς οἱ μῦς και τὰ νεῦρα προσφέρουν μόνον εὐτυχίαν, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν διαπλάτ-

τεται τὸ σῶμα μου αἰσθάνομαι κἄτι μέσα μου νὰ γίνεται ἀτροφικόν. Χάνω τὴν ἰσορροπίαν.

Εἰς τὸ βάθος μένει ἓνα κενόν. Αὐτὸ μὲ κάμνει δυστυχῆ, ἰδοὺ διατὶ ἀντικρίζεις κἀποιαν σκιάν εἰς τὸ αἶθριον νεανικόν μου μέτωπον.

— Τέλος ἐγὼ ὁ ἄνθρωπος ὄλων τῶν κατηγοριῶν, ὄλων τῶν τύπων, ὁ ἐργάτης τοῦ θορύβου τοῦ αἰῶνος τούτου ὁ φαινομενικῶς γαλήνιος καὶ εὐτυχῆς μένω εἰς τὸ βάθος ἀνικανοποίητος. Φέρω διαρκῶς προσωπίδα. Μὲ τὴν προσωπίδα ἐξαπατῶ καὶ τὸν ἑαυτόν μου καὶ τοὺς ἄλλους. Ὑπὸ τὴν προσωπίδα κρύπτω τὴν τραχιότητά μου. Κατ' οὐσίαν ἔχω πολλὴν ταραχήν. Εἶμαι δυστυχῆς.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ εἶναι μου μεγαλώνει ἓνα κενόν. Τὸ κενόν ποὺ μὲ τυραννεῖ διαρκῶς καὶ τὸ ὁποῖον τίποτε μέχρι τῆς συγμῆς δὲν κατώρθωσε νὰ μοῦ τὸ γερίσῃ.

* * *

Ἀγαπητέ μου ἀναγνώστη, μήπως συνήτησες τὸν ἑαυτόν σου, τὴν περίπτωσίν σου μέσα εἰς τοὺς καθρέπτες αὐτούς;

Σὺ εἶσαι κατὰ βάθος ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν ζῆς, ἀπὸ τὸν κόσμον ποὺ σὲ περιβάλλει, ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων σου καὶ τῶν προσπαθειῶν σου;

Ἄρα γε εἶσαι εὐτυχῆς ἀπὸ τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεισαι;

Δεν ὑπάρχει τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ σὲ ἐνοχλῇ μέσα σου;

Δὲν ἀκοῦς κἄποτε καμμιὰ μυστικὴ φωνή, ἡ ὁποία νὰ σὲ ἐλέγχῃ διὰ τὴν ζωὴ σου;

Σκέψου καλά. Μὴ θελήσεις νὰ ἀντικρύσῃς τὸ ἑαυτόν σου φέρων τὴν προσωπίδα. Ὁρισμένως θὰ ἐξαπατηθῆς. Ἐγὼ σὲ παρακαλῶ νὰ εἰσελθῆς μέσα εἰς τὸν ἑαυτόν σου νὰ ἐρευνήσῃς τὸ ἐσωτερικόν σου μυστήριον ποὺ λέγεται ψυχὴ καὶ εἶμαι βέβαιος πὸς ἐκεῖ θὰ διαπιστώσῃς κἀποιο κενό.

Πρὸς σέ, ὁ ὁποῖος ἠσθάνθης τὸ κενόν αὐτό, πρὸς σέ ὁ ὁποῖος κατενόησας ὅτι ὁ κόσμος καὶ ἡ ὄλη δὲν ἔμπορουν νὰ σὲ ἱκανοποιήσουν· πρὸς σέ ὁ ὁποῖος δὲν ἔμπορετες νὰ σβύσῃς τὴν ἐσωτερικὴν σου δύσαν μὲ τὰ νερὰ τῶν ἀνθρωπίνων πηγῶν, ἀπευθίνω μὲ ἀγάπην περισσὴν ἓνα γλυκὸ καὶ χαρμύσινον νέον, ὅτι ὑπάρχει Κἀποῖος ποὺ μόνος μέσα εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τῆς γενικῆς ταραχῆς, τῆς ἀδιακόπου ἀμφιβολίας, τῶν διαρκῶν διαφεύσεων, τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ ψεύδους, προσφέρει νερὸ ἀθάνατον εἰς ἐκαῖνον ὁ ὁποῖος δοῦν. Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀληθινὸς φίλος κάθε ἀνθρώπου, ὁ γλυκὸς Σωτὴρ κάθε ἀμαρτωλοῦ.

Αὐτὸς ἀπευθύνεται πρὸς σὲ μὲ ἀγάπην καὶ σοῦ προσφέρει ὅτι δὲν ἔμπορεῖ νὰ σοῦ προσφέρῃ ὁ κόσμος.

«Ὁς δ' ἂν πῖν ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. 4. 14).

Ἀναγνώστα μου, μὴ ἀπελπίζεσαι πλέον. Μὴ σὲ τυραννῆ ἡ ἰδέα ὅτι μέσα σου μεγαλώνει ἓνα κενόν. Τὸ κενόν αὐτὸ εἶναι προωρισμένον νὰ γίνῃ θρόνος τοῦ Σωτῆρος σου.

Ἐάν ἐλθῆς πρὸς Αὐτόν — καὶ μακάριος ὅποιος πορεύεται πρὸς Αὐτόν — θὰ σὲ δεχθῆ ἀμέσως εἰς ἕσονται ἐλευθερίαν κατὰστασιν καὶ ἂν εὐρίσκεσαι : « καὶ τὸν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω » (Ἰωάν. 6. 37) καὶ θὰ καταδεχθῆ ἀμέσως νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ ἐσωτερικόν σου κενόν διὰ νὰ τὸ πληρώσῃ.

Ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν εἴσῃ, σὺ ποὺ μελετᾷς τὰς γραμμὰς αὐτάς, εἰς ὅποιανδήποτε κατὰστασιν καὶ ἂν εὐρίσκεσαι ἀνάλαβε νὰ πορευθῆς πρὸς τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν, Αὐτὸς μόνον χαρίζει σωτηρίαν καὶ σὺ ὑποφέρεις ἀπὸ ἐλλείψιν σωτηρίας, ἀληθινῆς σωτηρίας.

Τὸ ἐσκέψθης —

ποτέ :

SISMANOGLIO
MEGARO

«Ὅς δ' ἂν πῆ ἐκ τοῦ ὕδατος οὐ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγή ὕδατος ἀλλυμένου εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. 4. 14).

Ἀναγνώστα μου, μὴ ἀπελπίζεσαι πλέον. Μὴ σὲ τυραννεῖ ἡ ἰδέα ὅτι μέσα σου μεγαλώνει ἓνα κενόν. Τὸ κενόν αὐτὸ εἶναι προωρισμένον νὰ γίνῃ θρόνος τοῦ Σωτῆρος σου.

Ἐάν ἐλθῆς πρὸς Αὐτόν — καὶ μακάριος ὅποιος πορεύεται πρὸς Αὐτόν — θὰ σὲ δεχθῆ ἁμέσως εἰς ὅσον-δέποτε ἑλευσινήν κατάστασιν καὶ ἂν εὐρίσκεσαι: «καὶ τὸν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω» (Ἰωάν. 6. 37) καὶ θὰ καταδεχθῆ ἁμέσως νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ ἐσωτερικόν σου κενόν διὰ νὰ τὸ πληρώσῃ.

Ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν εἴσῃ, σὺ ποὺ μελετᾷς τὰς γραμμὰς αὐτάς, εἰς ὅποιονδήποτε κατάστασιν καὶ ἂν εὐρίσκεσαι ἀνάλαβε νὰ πορευθῆς πρὸς τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν. Αὐτὸς μόνον χαρίζει σωτηρίαν καὶ σὺ ὑποφέρεις ἀπὸ ἑλλειψίν σωτηρίας, ἀληθινῆς σωτηρίας.

Τὸ ἐσκέψθης —
———— ποτέ :

Οἱ πτωχοὶ τοῦ Εὐσεβίου
τῆς Παναγίας τῶν Εἰσοδίων Λευκοδρομίου
ἀνδ' ἂν εὐεργετοῦνται.

 SISMANOGLIO
MEGARO